

K·MEO

A LA POBRESA PER LA GANGA

Confessions d'un estafador (Black Friday)

Hola. Em dic John o Mike o Noel, a vegades Jordi, segons la temporada. Sóc venedor temporal d'ofertes. Una manera com una altra de flirtejar amb la màfia de l'engany. Estic avergonyit, però no només per la meva feina, sinó pels compradors que venen a les diferents botigues on treballa.

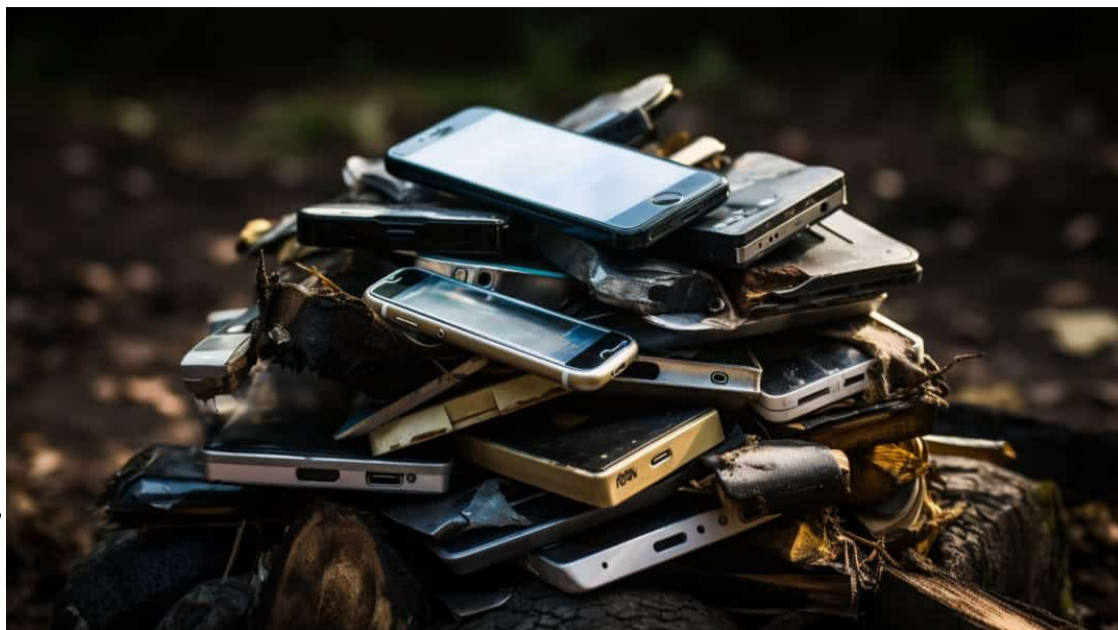
Reconec el meu fracàs. Anava per arquitecte, després per delineant i finalment vaig fer un curs de monitor de colònies per criatures esgarriades. No me'n vaig sortir. La intel·ligència no és precisament el meu do més representatiu, però sóc simpàtic, guapet i una mica cínic. Venc bé.

Entre les temporades de rebaixes i ofertes, estic a l'atur i aleshores penso i aleshores em deprimeixo.

Quina raça, la raça humana.

Tothom sap que les rebaixes són una enganyifa, que s'exposa material passat de moda, dolent, tarat que s'esfilagarsa al segon dia i al tercer fa boles. Els electrodomèstics rebenten als quatre mesos de comprar-los, els perfums fa temps que només són alcohol, les mantes estan ratades, els paraigües tenen goteres i a les joguines els falten les piles. Això és una rebaixa.

Però la raça humana, tot i saber que l'enreden és capaç de fer hores de cua per trobar una enganyifa com aquesta. Les parelles es barallen per una torradora amb les resistències foses, per un xandall foradat, per una llitera de tres potes. La ganga!

Confesso haver venut nines que parlen, mudes, cafeteres que només treuen aigua, jocs de llit que no duren una nit, estimulants sexuals que deprimeixen... i la raça humana queda encantada. Ja no poden protestar, el que es ven en època de gangues no es protesta, però és igual. Tenen el consolador que no consola per un preu de ganga. Potser son ells que no funcionen perquè el color és excitant de debò i potser no ha de vibrar ni res. La raça humana perd la vida intentant aconseguir gangues mentre sap que l'estafen. I jo en sóc un dels responsables. Merda! Però ara no és temps per deprimir-se. Arriba el Black Friday. Set dies a jornada completa!

GARSA PROSTÀTICA

EL CAMERON DE LA ISLA

David Cameron torna a la política

David Cameron és un bon noi, fill de millor família anglesa i escocesa, va estudiar filosofia (un polític que estudia filosofia) sembla moderat en tot i va tenir la dignitat de dimitir de Primer Ministre. Però té mala sort.

Cameron recorda als jugadors que prometen molt des de joves i que els passen al primer equip per evitar baixar a segona divisió. Als primers partits fa gols, revoluciona l'equip, és l'heroi... i es lesiona... Al dos mesos de tornar als camps, la gent el xiula i ha de marxar cedit a un equip de Polònia.

Cameron va anar a salvar al partit conservador britànic. Volien que la joventut s'emmirallés en ell, que el seu

driblin permetés escapolir-se dels laboristes i ho va fer. Va guanyar les eleccions i va repetir... Però el van lesionar.

El Brexit li va fote una puntada al turmell dret (la cama que millor dominava) i el va deixar estabornit una temporada. Quan va estar en condicions de tornar a enfrontar-se a la política del seu país, ja era tard. La gent volia allunyar-se d'Europa. Els britànics són molt illencs.

Ressentit encara per la lesió, no va poder frenar l'adéu a Europa i ell, ple d'honorabilitat - és de dretes però anglès- va deixar la feina.

Han passat gairebé vuit anys, ja no és tan jove i ha perdut toc de pilota, però és tot el que li queda al partit conservador que des de fa diverses temporades no es classifica ni per quarts de final.

Filòsof, bon noi però... polític a la fi i Cameron ha acceptat el repte. Sap que no te res a fer però tornar a lluir aquella camiseta li fa molta il·lusió. Sap que el rival és el laborisme que actualment els porta molts punts i falten poques jornades per acabar la lliga, però Cameron tornarà a l'equip.